

soudní dvůr, že obžalovaný odcizil Julii M-ové husu na potoce asi 30 kroků za stavením poškozené, kde se ještě s ostatními husami bez dohledu volně brodila, jest tu při správném výkladu §u 175 II. b) tr. zák. krádež dobytka, když se pase nebo žene, třeba ne dle doslovu, tedy zajisté dle smyslu a účelu zákona.

Čís. 1453.

Potvrzení obecního starosty o váze dobytka za účelem vyměření dávky z masa jest listinou veřejnou. Po stránce subjektivní vyhledává se vědomí, že pachatel padělá veřejnou listinu.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1924, Kr II 240/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 26. března 1923, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu dle §§u 197, 199 d) tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu v napadené části a dle §u 290 tr. ř. i ve výroku, jímž spoluobžalovaný Leopold D. uznán byl vinným týměž zločinem, a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

důvodů:

Složní lístek poštovního šekového úřadu na zdanění masa, o něž jde, má v 6. sloupci toto znění: »Zapravuje-li se daň z porážky dle váhy, úřední stvrzení živé váhy dobytčete.« Tuto rubriku, již vyplniti měl starosta obce, vyplnila v jeho nepřítomnosti jeho manželka, obžalovaná, slovy: »dvě prasata, živá váha 160 kg«, a opatřila ji podpisem svého muže a úředním razítkem obecního úřadu. Nalézací soud uvádí, že se obžalovaná výslovně doznala, že věděla, že prasata váží více než 160 kg, ale že potvrdila váhu z návodu spoluobžalovaného. Soud bere dále za jisto, že obžalované bylo dobře známo, že úředně potvrzuje váhu vepřů, která neodpovídá skutečnosti, a že stvrzenky té bude použito k zaplacení daně z masa, jakož i že úřední stvrzení starosty obce o váze dobytčat napodobila v úmyslu, by tím stát na daních byl zkrácen. V tomto zjištěném ději shledal nalézací soud skutkovou podstatu zločinu dle §u 199 d) tr. zák. Zmateční stížnost brojí proti této kvalifikaci, namítajíc s hlediska čís. 9 a) §u 281 tr. ř. především, že nalézací soud prohlašuje neprávem šek na zdanění masa za veřejnou listinu. Stížnost je bezdůvodna. Pojem veřejné listiny není v trestním zákoně blíže vymezen a dlužno proto pojem ten dovoditi z jiných zákonů. V ohledu tomto je směrodatným ustanovení §u 292 c. ř. s., dle kterého jsou veřejnými listinami listiny, které v území, kde tento zákon platí, některým veřejným úřadem v mezích jeho úředních oprávnění, neb od osoby, veřejnou věrou nadané, v oboru působnosti jí příkázaném, byly zřízeny ve formě předepsané. Z ustanovení toho plyne, že vlastnost stvrzující osoby propůjčuje listině zvláštní povahu listiny veřejné. Ta-

ková listina odvozuje svůj větší význam pro život a právní styk právě z toho, že pochází od veřejného úřadu, pokud se týče od osoby, vybavené veřejnou autoritou. V tomto případě žádá se v 6. sloupci úřední stvrzení, jež vyhotoveno mělo býti starostou obce. Že obecního starostu považovati dlužno za osobu, vybavenou veřejnou autoritou, plyne jasně z příslušných ustanovení obecního řádu (zákon ze dne 5. března 1862, čís. 13 ř. zák. a zemské zákony na základě jeho vydané) a nepopírá to ani zmáteční stížnost. Je proto nepochybně, že úřední stvrzení, žádané ve sloupci 6. a provedené úřední osobou k tomu povolnou (starostou), dodává zmíněnému složnému listku zákonný ráz listiny veřejné. Vyplnivši proto uvedenou rubriku vědomě nesprávnými údaji, podepsavši ji jménem svého manžela jako starosty, a opatřivši ji obecním razítkem, napodobila po případě padělala obžalovaná veřejnou listinu. Poukazuje-li zmáteční stížnost na zákon ze dne 14. dubna 1920, čís. 562 sb. z. a n. o dani z masa a na prováděcí nařízení ze dne 26. dubna 1920, čís. 263 sb. z. a n., míníc, že jen ustanovení jejich mohou býti rozhodna pro posouzení tohoto případu, je na omylu, ježto při řešení otázky, zda té které listině dlužno přiznati povahu listiny veřejné ve smyslu §u 199 d) tr. zák., jsou směrodatna jen vytčená hlediska, a poněvadž trestnost administrativní nevylučuje trestnosti soudní, naplňuje-li závadné jednání skutkovou podstatu činu, stíhatelného dle zákona trestního. Námitka, že obžalovanou omlouvá neznalost zvláštních ustanovení zákona o dani, je bezpodstatná, poněvadž se obžalované neklade za vinu překročení zákazů uvedeného zákona, nýbrž jednání, příčící se ustanovení trestního zákona.

Avšak uvedenými soudními zjištěními jest sice vyčerpána subjektivní stránka skutkové podstaty podvodu dle §u 197 po případě 461 tr. zák., nikoliv však také již zločinu podvodu dle §§ů 197, 199 d) tr. zák. V tomto směru musilo by býti ještě zjištěno, že si obžalovaná byla také vědoma, že k vystavení stvrzenky není oprávněna, že tedy padělá veřejnou listinu, neboť zlý úmysl musí se vztahovati ke všem známkám trestného činu. Touto otázkou však nalézací soud, jak obhájkce stěžovatelky správně v rámci uplatňovaného důvodu čís. 10 §u 281 tr. ř., tedy přípustně při veřejném zrušovacím líčení vytýkal, se vůbec nezabýval, ač k uvažování o této otázce zavdávala příčinu již výpověď svědka Františka U-a, který potvrdil, že jest zvykem v obci, jako téměř v každé vesnici, že starostova žena obstarává v nepřítomnosti starosty a radních agendu obecního úřadu, a ačkoliv se obžalovaná v tomto směru sama také hájila. Kdyby však tomu tak bylo, byla by obžalovaná jednala v omylu, zakládajícím se na neznalosti nikoliv norem trestního zákona o tudíž dle §§ů 3, 233 tr. zák. bezvýznamném, nýbrž na neznalosti obecního zřízení, pro který by nebylo lze v činu jejím spatřovati zločin §u 199 d) tr. zák., tedy v omylu, trestnost jejího činu jakožto zločinu §u 199 d) tr. zák. vylučujícím, takže by obžalovaná mohla býti uznána vinnou pouze zločinem podvodu dle §u 197 tr. zák., pokud se týče přestupkem podvodu dle §u 461 tr. zák. Pro nedostatek zmíněného zjištění jest tedy rozsudečný výrok, odsuzující stěžovatelku pro uvedený trestný čin, zmátečným, pročez bylo rozsudek v této části a následkem

toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících zrušiti a, ježto bez onoho zjištění ihned ve věci samé rozhodnouti nelze, vrátiti věc soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Tytéž důvody, na nichž se zakládá toto opatření, prospívají však také spoluobžalovanému, který nepodal zmateční stížnosti, neboť ani u tohoto rozsudek nezjišťuje, že si byl vědom, že obžalovaná k vystavení stvrzenky oprávněna nebyla, ač též u tohoto obžalovaného vzhledem ku zvyku, svědkem U-em potvrzenému, o této otázce mělo býti uvažováno, ježto jde o řezníka, který nakupuje dobytek pro svůj obchod na venkově a proto asi zná zvyky venkovské. Proto bylo dle §u 290 tr. ř. z povinnosti úřadu postupovati tak, jako kdyby dotčený důvod zmatečnosti byl býval k platnosti přiveden též tímto obžalovaným, a uznati tudíž jak se stalo.

Čís. 1454.

Zákon o maření exekuce.

K skutkové podstatě přestupku dle §u 3 zákona z 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. vyžaduje se jen úmyslnost odnětí předmětu z úředního opatření. Lhostejno, že zabavená věc byla bezcenná nebo z exekuce vyloučena. Omyl po této stránce pachatele neomlouvá. Ztráta práva volebního tu nenastává.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1924, Kr I 283/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 12. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle §u 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil však dle §u 290 tr. ř. rozsudek ve výroku, jímž vysloveno, že u obžalovaného nastává ztráta práva volebního do obcí republiky Československé a výrok tento z nálezů rozsudkového vyloučil — mimo jiné z těchto

důvodů:

Vývody zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti dle §u 281 čís. 4, 5, 9 b) tr. ř., vycházejí z názoru, že trestnost stěžovatele je vyloučena proto, že, jsa v omylu o předpisech exekučního řádu, pokládal své jednání za beztrestné. Domníval prý se, že když kazící se maso z vadné krávy včas prodá, než by se zkazilo, a když ztržené peníze odevzdá vymáhajícímu věřiteli, nedopouští se ničeho nezákonného a nedovoleného, a to tím spíše, že ani nevěděl, na kdy exekuční dražební prodej je ustanoven. Mimo to nemohl prý nikdy tušiti, že by věc bezcenná, k požívání nezpůsobilá a pro člověka škodná, jako tele embryo z vadné krávy, mohla býti pro majetkový zájem vymáhajícího věřitele exekučně zabavena. Lze arci připustiti, že by neznalost předpisů exekučního řádu jako omyl o skutkových okolnostech ve smyslu §u 2 písm. e) tr. zák. mohla způsobiti beztrestnost pachatelovu, ale účinek ten